

ברטולט ברכט

נאום משורר גווע אל הצעירים

אתם האנשים הצעירים של הזמנים הבאים ושל
 בקרים מעל ערים שלא
 נבנו עוד, שייכנו, גם
 אתם שלא נולדתם עוד, שמעו
 עכשו את קולי, הקול שלי, אני המת
 ולא בתפארה

אלא
 כמו אפר שלא עבד את אדמתו וכמו
 נגר, ברח העצלן
 בלי לגמר את הגג

ככה אני
 את זמני החמצתי, את ימי פזרתי ועכשו
 עלי לבקש מכם
 לומר את כל מה שלא נאמר
 לעשות את כל מה שלא נעשה ולשכח
 אותי, בבקשה מכם, מהר, כך
 שהדגמה הרעה שלי לא תתעה אתכם

אח, למה ישבתי דוקא
 אל שלחנם של עקרים לסעודה
 שלא הם הכינו?

אָח, לָמָּה עֲרַבְתִּי
אֶת מִיטֵב מְלוֹתֵי בְּפִטְפוּט בְּטֵל? הֲרֵי בַחוּץ
הִלְכוּ הַנְּבָעָרִים
צָמְאֵי דַעַת

אָח, לָמָּה
אֵין שִׁירֵי מִתְמַר מַעַל לְמִקְוֹמוֹת, שֶׁם
מִתְפַּרְנְסוֹת הָעָרִים, שֶׁם בּוֹנִים אַנְיוֹת, לָמָּה
אֵין הוּא מִתְמַר מַעַל נְסִיעֵתֶם הַמְהִירָה שֶׁל
קִטְרֵי הָרֶכְבוֹת, וְנִשְׁאָר בַּחוּץ, בְּשָׁמַיִם?

מִשׁוּם שֶׁהַדְּבוּר שֶׁלִּי
הוּא כְּאֶפֶר לָפֶה וְכַגְּמָגוּם שְׂכוּרִים
לְאַנְשֵׁים מַעֲשֵׂיִים, יִצְרָנִיִּים.

אָף מְלָה
אֵין לִי בְּשִׁבְלֵכֶם, אַתֶּם צָאֲצְאֵי הַזְּמַנִּים הַבָּאִים
אָף רְמִיזָה בְּאַצְבָּע לֹא בְּטוֹחָה
אֵין לִי בְּשִׁבְלֵכֶם, כִּי אֵיךְ יִכִּיר אֶת הַדְּרָה, זֶה
אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בָּהּ!

כָּכָה, מַה שֶׁנִּשְׁאָר לִי, אֲנִי שְׂאֵת חַיִּי
בְּזַבְזוֹתֵי, הוּא רַק לְקִרָא לְכֶם
לֹא לְכַבֵּד שׁוּם פְּקֻדָּה, הַיּוֹצֵאת
מִלְעוֹתֵינוּ הָרְקוּבִים וְשׁוּם
עֲצָה לֹא לְקַבֵּל מֵאֵלָה
שֶׁכֵּל כָּךְ הַכּוֹזֵבוֹ, אֵלֶּא
לְהַכְרִיעַ בְּעֲצָמְכֶם, מַה
טוֹב וְעוֹזֵר
לְכֶם לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה, זֹו שֶׁהִנַּחְנוּ לְאַבֵּד
וְאֵת הָעָרִים שֶׁזֶהֱמָנוּ
תְּבַנּוּ כְּדֵי לְגוֹר בָּן.

מַגְרַמְנִית יִצְחָק לְאוּר